

שמחה בעצמאות, כמה פשוט!

אפילו על ההגדרה חלוקים הדעות. יום העצמאות? חג העצמאות? או עצמאות סתם. יש שיאמרו סתם יום של חול, ויש, מעטים אמנם, שיאמרו יום שחור. יש שיאמרו הלל בליל וביום ויש שיאמרו רק ביום. יש שיאמרו עם ברכה ויש בלא ברכה. ומה עושים עמך ישראל? מניפים, ממנגלים ומטיילים. המחמירים אף מכים בפטיש. מתברר כי חושיו הבריאים של העם היושב בציון חזקים יותר מכל ויכוח פילוסופי או הלכתי. היהודי הממוצע אינו מלקה את עצמו בדיונים ובחיבוטי נפש. לדידו, זכינו לעצמאות מדינית באופן פלאי ויש לשמוח בשל כך באופן הפשוט ביותר של המילה. וכבר קבעו חכמינו ש"אין שמחה בלא אכילה ושתייה" (בבלי, מועד קטן, ט ע"א).

כפיות טובה, אטימות לב, ועצימת עיניים עומדים כגורמים רבי עוצמה המלווים בדיונים למדניים ומפולפלים אחר המתייחסים ליום זה כאל יום רגיל ולא כאל יום השמחה הגדול ביותר של עם ישראל מאז ומעולם. ברשימה זו אציג ב'קציר האומר' הוכחות בארבעת רבדי הפרשנות היהודית (פרד"ס) להיותו של חג העצמאות יום החג הלאומי בהא הידיעה.

הוכחות מן הפשט

א. מי ששואל, בשביל מה צריך מדינה בכלל, אינו העם היושב בציון ואנשים הרחוקים מקיום מצוות אלא חלק מאנשי התורה!! מי שחי את המדינה בכל רמ"ח איבריו וש"ה גידו ביום יום אינו מגיע אפילו ל'הוא אמינא' בשאלות מסוג זה. הוא יכעס, הוא יקטר והוא אף יאיים בעזיבה. אלו הם ההוכחות הטובות ביותר לכך כי הוא מצפה ממדינתנו להיות מדינה אידיאלית. הוא אינו שואל למה צריך מדינה, אלא מה לעשות כדי לרוממה?

ב. גדול הנביאים טען - רטן כלפי שמיא: " והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ד' ". הוא כמובן לקה בשל כך (בבלי שבת, צו ע"א). ודוק, משה דיבר על האפשרות שלא יאמינו לו, ולא לקב"ה. מדוע? כי במסורת שלהם לא כך צריך הגואל להיראות ולדבר. משה הגואל, לבוש ומדבר כמצרי, גדל בבית פרעה, עוסק בחוכמות חיצוניות, ובשל כך גם בנות יתרו חשבוהו למצרי. הנצי"ב מרחיב את הדיבור על כך ואומר כי משה רבנו עצמו חשב כי הגאולה אינה יכולה לבוא על ידי אדם הנראה כ'חילוני'. רק לאחר שנענש הוא הבין מה שאנו היום יודעים בבטחה. אין אנו יכולים לנהל את הגאולה עבור הקב"ה. "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי".

ג. חג העצמאות הוא הגדול בחגי ישראל. עם ישראל כולו נלחם למען עצמאותו, הקב"ה לא נאלץ לשדד את עולם הטבע כפי שעשה בגאולת מצרים, כי איננו ולא היינו בשנת 1948 במ"ט שערי טומאה, וכפי שכתב רש"י בתענית (כ"ד ע"א) ש"אם עושים לו נס מנכים לו מזכויותיו". הסיפור התנכ"י שעליו גדל כל העולם מתמשש לנגד עינינו. יעדי הבריאה מתגשמים והתסריט שנכתב בבריאת העולם הולך ומתבהר.

ד. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צד עמוד א:

למרבה המשרה ולשלום אין קץ וגו' אמר רבי תנחום, דרש בר קפרא בציפורי: מפני מה כל מ"ם שבאמצע תיבה פתוח, וזה סתום? ביקש הקדוש ברוך הוא לעשות חזקיהו משיח, וסנחריב גוג ומגוג. אמרה מדת הדין לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם! ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך - לא עשיתו משיח, חזקיהו שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך - תעשהו משיח? לכך נסתתם. מיד פתחה הארץ ואמרה לפניו: רבונו של עולם, אני אומרת לפניך שירה תחת צדיק זה, ועשהו משיח. פתחה ואמרה שירה לפניו שנאמר מכנף הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק וגו'. אמר שר העולם לפניו: רבונו של עולם, צביונו עשה לצדיק זה! - יצאה בת קול

ואמרה: רזי לי רזי לי. אמר נביא: אוי לי, אוי לי, עד מתי? יצאה בת קול ואמרה: בגדים בגדו ובגד בוגדים בגדו.

מי הציל את המצב ופצח בכל זאת בזימרה? על פי הנביא ישעיהו (כד, טז) התשובה היא- "כנף הארץ". מי היא 'כנף הארץ'? על כך משיב האברבנאל:

ואמנם פרשת מכנף הארץ ראוי לפרשה באחד משני אופנים, האופן הראשון שנאמרה על קבוץ גליות כאלו אמר הנביא (במדבר כד, יז) אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב מכנף הארץ ותכליתה באחרית הימים, זמירות שמענו שיהיה צבי לצדיק שהוא ישראל או מלך המשיח, ואמנם מתי יהיה זה לא אוכל לאומר, כי רזי לי רזי לי סוד מיוחד הוא לעצמי.

המנגל, השירה וההלל של פשוטי העם חוללו את מה שמלך צדיק כחזקיהו לא הצליח להבין בשל הפלפולים הלמדניים שבאמירת הלל על ניסים 'חלקיים' ולא 'שלמים'.

ה. מה לנו ברור כאור היום בצהריים יותר מן ה'קץ המגולה'?

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צח עמוד א:

ואמר רבי אבא: אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבא.

על כך כותב רש"י על אתר:

מגולה מזה - כשתתן ארץ ישראל פריה בעין יפה אז יקרב הקץ, ואין לך קץ מגולה יותר.

קיבוץ גלויות ובניין הארץ מוזכרים בפסוק זה. כיצד יכול לההין מאן דהוא לחלוק ולומר כי דברים אלו לא מתרחשים לנגד עינינו יום יום?

ו. יותר מכך: אברבנאל ירמיהו פרק טז:

(יד) ואמנם אומרו אחר זה לכן הנה ימים באים נאם ה' ולא יאמר עוד חי ה' אשר העלה וגומר, הוקשה על חכמים ז"ל לפי שהם קבלו בפירוש למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך (דברים טז, ג) להביא לימות המשיח והשיבו במסכת ברכות (יב, ב) לא שתעקר יציאת מצרים אלא שיהיה קבוץ גליות עיקר ויציאת מצרים טפלה לה, ואחרי ההודאה ושדבריהם אמת כבר נוכל לומר כפי הפשט שאין בזה קושיא כלל לפי שענין הפסוק הוא שבני אדם הנשבעים זה לזה בעסקיהם ישבעו עתה תמיד חי ה' אשר העלה את ישראל מארץ מצרים לפי שזו היא הפליאה היותר גדולה שעשה עמנו עד עתה אמנם לימות המשיח לא ישבעו כן, אבל יזכרו בשבעו' ענין קיבוץ הגליות לפי שהיא תהיה בעיניהם פליאה יותר עצומה מיציאת מצרים ולכן נאמר כאן לא יאמר עוד חי ה' אשר העלה וגומר.

לאחר אלפיים שנה מתרחשת עלייה של המוני בית ישראל מארצות רבות ומכל רחבי הגלובוס ולא רק מארץ אחת. הקיבוץ היהודי הוא הגדול בעולם מאז ימי שלמה המלך, הלזה לא יקרא 'קץ מגולה'?

אפילו על ההגדרה חלוקים הדעות. יום העצמאות? חג העצמאות? או עצמאות סתם. יש שיאמרו סתם יום של חול, ויש, מעטים אמנם, שיאמרו יום שחור. יש שיאמרו הלל בליל וביום ויש שיאמרו רק ביום. יש שיאמרו עם ברכה ויש בלא ברכה. ומה עושים עמך ישראל? מניפים, ממנגלים ומטיילים. המחמירים אף מכים בפטיש. מתברר כי חושיו הבריאים של העם היושב בציון חזקים יותר מכל ויכוח פילוסופי או הלכתי.

הוכחות מן הרמז

א. בימי שלמה המלך היתה כמובן מדינה יהודית לתפארת בארץ ישראל. כל אחד מן היהודים אשר בציון ראה והרגיש את השריית השכינה בבית המקדש. השכינה לא שרתה על יחידים רבים

אלא על כללות האומה. בבית שני שרתה קדושת הפרט שהרי הוא חרב בשל שנאת חנם שמבין יחידי האומה. בבית שלישי וביאתחלתא דגאולה' המתחילה תמיד במלחמות (תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז עמוד ב - " והאמר מר : בששית - קולות, בשביעית - מלחמות, במוצאי שביעית בן דוד בא. - מלחמה נמי אתחלתא דגאולה היא"), אנו זוכים לקדושת הכלל ולקדושת הפרט גם יחד.

ב. " וידבר ד' אל משה לאמר : דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי ד' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי". המועד הראשון שנקבע כמועד על ידי ד' הוא השבת. השבת מנציחה את עובדת היותו של הקב"ה בורא יחיד. האדם נדרש בשל כך לדמות פעולה זו על ידי הפסקת כל פעולותיו ביום השבת. רכיב זה המשתנה בעוצמתו מחג לחג שואב את כוחו מיום השבת. כל המועדים שנקבעו ושיקבעו על ידי עם ישראל בהתבססם על המועד הראשון מקובלים על הקב"ה והופכים להיות 'מועדי'. משה רבינו לימדנו כיצד לקדש את הזמנים גם בעתיד ("וידבר משה את מועדי ד'.."). 'הישפת אמת' בעקבות כך אומר כי כל אחד מחגי רבנן תואם את חגי דאורייתא. פורים כנגד שבועות (=קבלת תורה), חנוכה כנגד סוכות (=שמנה ימים, ועוד..), וכנגד הפסח הוא אומר שעתיד להיות חג שלישי, חג נוסף של גאולה.

ג. מדרש תנחומא (ורשא) פרשת בשלח :

עשר שירות, הראשונה במצרים שנאמר (ישעיה ל) השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, השנית על הים שנאמר אז ישיר משה, השלישית על הבאר (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה, הרביעית אמר משה (דברים לא) ויהי ככלות משה לכתוב וגו', החמישית (יהושע י) אז ידבר יהושע לה' ביום תת ה' את האמורי, הששית (שופטים ה) ותשר דבורה וברק בן אבינועם, שירה התשיעית של שלמה שיר השירים, העשירית לעתיד מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה (תהלים צח).

" השיר הזה לכם כליל התקדש חג ושמחת לבב כהולך בחליל לבוא בהר ד' אל צור ישראל" (ישעיהו ל, ט). רק בשתי גאולות אלה, הראשונה והאחרונה חייבים לומר הלל גם בלילה, בפסח וביום העצמאות. ומי שחשב כי את המונח 'צור ישראל' המציאו ביום ההכרזה הרי לפניו המקור.

ד. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קיז עמוד א :

אמר רב יהודה אמר שמואל: שיר שבתורה - משה וישראל אמרוהו בשעה שעלו מן הים. והלל זה מי אמרו? נביאים שביניהן תקנו להן לישראל, שיהו אומרים אותו על כל פרק ופרק ועל כל צרה וצרה שלא תבא עליהן, ולכשנגאלין אומרים אותו על גאולתן.

על כך כותב רש"י על אתר :

ועל כל צרה שלא תבא עליהם - לישנא מעליא הוא דנקט, כלומר שאם חס ושלוש תבוא צרה עליהן ויושעו ממנה, אומרים אותו על גאולתן, כגון חנוכה.

מה פרוש כגון חנוכה? הלא בפורים אין אומרים הלל? הכרח לומר כי רש"י התכוון כמובן לחג העצמאות. יתיר על כך : תקנה זו נאמרה על ידי משה ואהרן, שהרי זהו הרמז במלים : " ויאמרו לאמור...". הם הורו אותנו לאמר שירה לכשנגאל.

ה. ומהם ימות המשיח שבהם נגאל? על כך משיב הרמב"ם : בהלכות תשובה פרק ט , הלכה ב :

ומפני זה נתאו כל ישראל נביאיהם וחכמיהם לימות המשיח כדי שינוחו ממלכיות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן, וימצאו להם מרגוע וירבו בחכמה כדי שיזכו לחיי העולם הבא, לפי שבאותן הימים תרבה הדעה והחכמה והאמת שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' ונאמר ולא ילמדו איש את אחיו ואיש את רעהו, ונאמר והסירותי את לב האבן מבשרכם, מפני שאותו המלך שיעמוד מזרע דוד בעל חכמה יהיה יתר משלמה, ונביא גדול הוא קרוב למשה רבינו, ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה', ויבואו כל הגוים לשומעו שנאמר והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים, וסוף כל השכר כולו והטובה האחרונה שאין לה הפסק וגרעון הוא חיי העולם הבא, אבל ימות המשיח הוא העולם הזה ועולם כמנהגו הולך אלא שהמלכות תחזור לישראל, וכבר אמרו חכמים הראשונים אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד.

א. מה הצטווה אברהם אבינו ולשם מה? בראשית פרק יב : (א) וַיֹּאמֶר יִקְוֶה אֶל־אֲבִרָם לְדָלֶךָ מֵאַרְצָךָ וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ וּמִבֵּית אֲבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךָ : (ב) וַאֲעִשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל וְאֲבָרְכָךָ וְאֲגַדְלֶה שְׁמֶךָ וְהָיָה בְרַכָּה :

אין מדובר רק על עזיבה אל ארץ קדושה שהרי ארץ ישראל קדושה היא מכל הארצות. אלא "ואעשה לגוי גדול" דווקא בארץ ישראל. גוי בלשון המקרא הוא אומה. אברהם אבינו נתבע לקרא בשם ד' בארץ ישראל **כישות מדינית ובאמצעים פוליטיים**.

ב. הרב קוק זצ"ל ("למהלך האידיאות", אורות, קד) מסביר כי תוכניתה של התורה הינה שהיהודים יקימו מדינה רגילה על כל מרכיביה הכלכליים הפוליטיים והצבאיים. דווקא דרך מדינה זו תאיר האידיאה האלוקית ולא דרך ההנהגה של יחידים, שהרי אברהם הובטח לעבוד את ד' כאומה. לא הצלחנו עד כה בהשלמת ייעודנו כי לא היתה לנו מדינה. עתה נתן הקב"ה בידינו את כל הכלים למלא את ייעודנו.

ג. גדעון השופט בא בטענות כלפי שמיא : שופטים פרק ו (יב) ו

יֵרָא אֱלֹהֵי מִלְאָךְ יִקְוֶה וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יִקְוֶה עִמָּךְ גְּבוּר הַחֵיל : (יג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי גְדַעוֹן בֵּי אֲדֹנָי וַיֵּשׁ יִקְוֶה עִמָּנוּ וְלָמָּה מִצְאָתָנוּ כִּלְזָאת וְאִיָּה כִּלְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר סִפְרוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר הֲלֹא מִמִּצְרַיִם הֶעֱלָנוּ יִקְוֶה וְעַתָּה נִטְשָׁנוּ יִקְוֶה וַיִּתְּנֵנוּ בְּכַף־מִדְיָן : (יד) וַיִּפֶן אֱלֹהֵי יִקְוֶה וַיֹּאמֶר לְךָ בְּכַחַךְ זֶה וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכַּף מִדְיָן הֲלֹא שְׁלַחְתִּיךָ :

רד"ק שופטים פרק ו :

אמר לו גדעון ויש ה' עמנו וגו'. אמש קראנו את ההלל והיה אבי מקראני 'בצאת ישראל ממצרים'. אם צדיקים היו אבותינו עשה לנו בזכותם, ואם רשעים' היו כשם שעשית להם גם כך עשה לנו נס. אמר הקדוש ברוך הוא: חייך כך למדת סניגוריא על בני, כדאי אתה שאדבר עמך, מיד- ויפן אליו ה' ויאמר: לך בכחך זה בכח זכות' שלמדת סניגוריא על בני.

יש לפנינו אם כן 'קל וחומר', מידת הדרש הבכירה: ומה יציאת מצרים שגלינו אחריה הצטוונו לומר עליה הלל לעולמי עד, גאולתנו זו שאין אחריה גלות (ירושלמי שביעית פ"ו ה"א), אינו דין שנאמר עליה הלל לעולמים? גדעון לא התניאש מן המדינה עובדת הכוכבים שאותה הנהיג, אדרבא, הוא שינס מותניו ועמד והתפלל על עם ישראל בנימה של טרוניא כלפי שמיא. 'להפתעתנו', הקב"ה מקבל את כל אלו המצדדים בזכות עם ישראל על אף הניסוח הקשה שבפיהם.

ד. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ט עמוד ב :

העיד רבי יוסי בן אליקים משום קהלא קדישא דבירושלים: כל הסומך גאולה לתפלה - אינו נזוק כל היום כולו.

כיצד הפכה להיות הלכה הנוגעת לסדר התפילה לעניין אמוני? קהילא קדישא דבירושלים זו הקהילה שלא השלימה עם הגלות והחורבן. זו הקהילה שקבעה את מקום מושבה בירושלים על אף החורבן. הדרישה ההלכתית המפורטת לסמוך גאולה לתפילה, מושתתת אף היא על ההשקפה הזאת.

"אדם המקשר בתפילתו את גאולת מצרים לתפילתו האישית מכריז כי אפילו הגאולה הגדולה ביותר תלויה בתפילה וברצונו של האדם הרוצה להיגאל, או זה הנמנע מגאולה. הסומך גאולה לתפילה יודע כי לממד האובייקטיבי של המאורעות אין חשיבות אם לא מתלווה אליהם פרשנות אישית המקרבת או מרחיקה את האדם למאורעות אלה. עם ישראל, שנגאל בגאולה גדולה וניסית מהשיעבוד במצרים, שכח את הנס מיד עם הקשיים הראשונים במדבר. על כך נאמר שהיהודי יוצא בקלות מן הגלות, אבל הגלות מסרבת לצאת

מן היהודי. הסירוב הזה הוא ניתוק הגאולה מהתפילה, ניתוק הקונקרטי מן הריטורי, מיקום הגאולה בעבר כמאורע שהיה היה, ומיקום התפילה בעתיד כבקשה שטרם התמלאה. רק תפילה המקרינה על העבר ומעניקה לו משמעות יכולה להפוך את אירועי העבר לגאולה ולמקור התפעלות ומשאת נפש בהווה ובעתיד". (הרב שלמה אנגל, דעת)

יש שלבים לגאולה. היא התחילה בלילה אבל הושלמה לפנות בוקר. אין אנו יודעים בבטחה באיזה שלב אנחנו אבל יודעים גם יודעים כי זה כבר עבר את שלב ה'אתחלתא'.

הוכחות מן הסוד

א. שמות פרק ו:

(ו) לָכֵן אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְקֹוֹק וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרַיִם וְהַצַּלְתִּי אֶתְכֶם מֵעַבְדֵיכֶם וְגַאֲלֵתִי אֶתְכֶם בְּזֵרוּעַ נְטוּיָה וּבְשִׁפְטִים גְּדֹלִים: (ז) וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהִיִּיתִי לְכֶם לֵאלֹהִים וַיִּדְעֵתֶם כִּי אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרַיִם: (ח) וְהִבַּאתִי אֶתְכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶתִּידִי לָתֵת אֹתָהּ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִיעֲקֹב וְנָתַתִּי אֹתָהּ לְכֶם מוֹרְשָׁה אֲנִי יְקֹוֹק:

הקב"ה התחייב אמנם לחמשה דברים אבל דור המדבר לא זכה ל"והבאתי!!! ודוק, לפני קיומה של הבטחה זו צריך עם ישראל לקיים את התנאי "וידעתם כי אני ד'". צריך להכיר בבעל הנס ובניסוי. גם בימינו חוברים שתי קבוצות לאי הכרה בנס, אלו הטוענים ל'בכוחי ובעוצם ידי' ואלו הטוענים כי זו אינה דמותה של הגאולה הרצויה. יכול להיות כאן חלילה יסוד של אי הכרה ממניעים שונים העלולים להביא את הגאולה רק 'בעיתה' בלא 'אחישנה'.

ב. אנו צריכים לכתוב במו ידינו את הספר הבא שיכנס לתנ"ך המורחב, ולמעשה פסוק אחד ממנו כבר נוסח: שו"ת הרב"ז חלק א (אורח חיים, יורה דעה) - הערות סימן כז:

אמר בן המחר: בשכבר הימים אמרתי להעיר על מה שאנו מתפללים ב"קדושת כתר": "וישמיענו ברחמינו לעיני כל חי לאמר: הן גאלתי אתכם אחרית כראשית". כי פסוק זה לא מצאתי כתוב בתנ"ך. והגאון חיד"א ז"ל בספרו "נחל קדומים" (עה"ת סוף פ' בהר) כתב: "דכתיב הן גאלתי אתכם אחרית כראשית" יעו"ש. וידוע כי במלת "דכתיב" השתמשו חז"ל על לשון הפסוק, ובאמת הפסוק הזה לא נמצא כלל בתנ"ך. אולי כוונתו במלת "דכתיב", היינו: דכתיב "בנוסח הקדושה", הנקראת בפי הראשונים "קדושה רבא", ובזוהר פרשת ויקהל דף צ"ב "קדושה עלאה":

פסוק זה שנאמר עליו "לאמר" הוא בלשון עתיד. הוא אינו בתנ"ך שבידינו אבל יכנס אי"ה לספר הגאולה החדש שיצורף לתנ"ך במהרה בימינו.

ג. אדם- דוד -משיח (אימתי יבא מר?). דוד הוא בדיוק נקודת האמצע בין ההתחלה לסוף (הרב אורי שרקל). בין אדם הראשון למשיח. דוד המלך נולד בשנת 2854 לבריאת העולם. על פי חישוב זה צריך המשיח להגיע בשנת 5708, כלומר בשנת תש"ח.

ד. הרב שמואל ניב, פרשת שבוע - תזריע מצורע, בר אילן, 806, תשס"ט:

"מכמה מקורות שנכתבו הרבה לפני קום המדינה מגלים תלמידי הגר"א שקיבלו מרובם לעשות דווקא ביום 20 לעומר את המעשים החשובים שיהיו אבן פינה ליסוד הגאולה, שכן ביום זה אין הקליפה שולטת. לכן החלו תלמידי הגר"א בהקמת "בית המדרש אליהו" על שם רבם, מעשה שהיה עבורם דבר גדול ביותר, ביום 20 לעומר בשנת תקע"ב. והרי יום 20 לעומר הוא ה' באייר - יום העצמאות. מפאת החשיבות העצומה של הדברים נביאם להלן מכמה מקורות כלשונם."

בספר 'קול התור' המיוחס לתלמיד הגר"א ר' הלל משקלוב, שחנן את ירושלים כ-30 שנה, נאמר (פרק חמישי ע' 114):

"וכאשר קבענו מושבנו בעיה"ק ירושלים ת"ו בשנת תקע"ב, ובאחד הימים באותה שנה שבו הניחו את היסוד להקמת "בית מדרש אליהו" על שם רבנו הגר"א, בגוונין אחד נהירין, כי באותה שעה נפתח החלון הראשון של מחיצת הברזל לחדור לזכות של ברית אבות (החיבור שהוא יסוד בתפארת דרך מלכות) שהיה נפסק מחורבן בית המקדש. ואותו היום היה יום עשרים לעומר שהוא יסוד בתפארת כידוע ליודעי ח"ן."